

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-870/19 - 1

Υπόθεση C-870/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

26 Νοεμβρίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Corte suprema di cassazione (Ιταλία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

19 Σεπτεμβρίου 2019

Αναιρεσείουσα:

Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze

Αναιρεσίβλητος:

MI

**TO CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE (ΑΝΩΤΑΤΟ ΑΚΥΡΩΤΙΚΟ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΙΤΑΛΙΑ)**

[παραλειπόμενα]

ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

[παραλειπόμενα]

εξέδωσε την ακόλουθη

ΜΗ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

επί της αναιρέσεως [παραλειπόμενα] που άσκησε η:

PREFETTURA UFFICIO TERRITORIALE del GOVERNO di FIRENZE
(νομαρχία Φλωρεντίας, Ιταλία), διά του pro tempore νομάρχη, [παραλειπόμενα]

- αναιρεσείουσα -

κατά

MI, [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα]

- αναιρεσιβλήτου-

κατά της αποφάσεως [παραλειπόμενα] του TRIBUNALE di FIRENZE (πρωτοδικείου Φλωρεντίας, Ιταλία), [παραλειπόμενα],

[παραλειπόμενα] [σελ. 2 του πρωτοτύπου] [παραλειπόμενα]

[σελ. 3 του πρωτοτύπου]

Λαμβανομένων υπόψη ότι:

η Prefettura - U.T.G. di Firenze (νομαρχία Φλωρεντίας) άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως [παραλειπόμενα] του Tribunale (πρωτοδικείου Φλωρεντίας) προβάλλοντας έναν μοναδικό λόγο, αποτελούμενο από ένα σκέλος, τον οποίο ο αναιρεσιβλήτος ανέκρουσε καταθέτοντας υπόμνημα αντικρούσεως.

Προκειμένου να υπάρξει καλύτερη κατανόηση της υπό κρίση υποθέσεως, πρέπει να συνομισθούν, εν συντομία, τα εξής:

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είχε κάνει δεκτή την έφεση που είχε ασκήσει ο MI, στον οποίο είχαν προσαφθεί 24 παραβάσεις του άρθρου 19 του νόμου 727/1978, για τις οποίες είχαν συνταχθεί πλείονες πράξεις βεβαίωσης παράβασης, οι οποίες προσάγονται ως σχετικά έγγραφα στη δικογραφία, λόγω μη επίδειξης φύλλων καταγραφής σε πολλές και διαφορετικές ημερομηνίες.

Η αναιρεσιβαλλόμενη, ενώπιον του δικάζοντος δικαστηρίου, από την αναιρεσείουσα διοικητική αρχή απόφαση [παραλειπόμενα] (στοιχεία που δεν σχετίζονται με το προδικαστικό ερώτημα) μεταρρύθμισε, κατά συνέπεια, την προηγουμένως εκκληθείσα απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου η οποία είχε απορρίψει την ανακοπή κατά των ανωτέρω πράξεων βεβαίωσης παράβασης του κώδικα οδικής κυκλοφορίας, επιβάλλοντας –κατ’ ουσίαν– ενιαία κύρωση, αντί των πολλών που είχαν επιβληθεί μετά τη διαπίστωση των επίδικων παραβάσεων.

Ο αναιρεσιβλήτος ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και κατέθεσε υπόμνημα.

2

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

[παραλειπόμενα] [σελ. 4] [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] (παραπομπές στην εθνική διαδικασία)

Αφού σκέφθηκε ως ακολούθως:

- 1.- Με τον λόγο αναιρέσεως προβάλλεται παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 19 του νόμου 727/1978 και [των άρθρων] 14, παράγραφος 1, και 15, παράγραφοι 2 και 7, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3821/1985 σε συνδυασμό με το άρθρο 360, παράγραφος 1, περίπτωση 3, κώδικα πολιτικής δικονομίας.

Εν συντομία, προσάπτεται πλημμέλεια στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η οποία –όσον αφορά την παράβαση της ανωτέρω νομοθεσίας σε σχέση με τα φύλλα καταγραφής του ταχογράφου που είναι εγκατεστημένος στο όχημα– έκρινε ότι η μη επίδειξη των εν λόγω φύλλων μπορούσε να τιμωρηθεί μόνο εντός των ορίων που προβλέπει ο νόμος [«φύλλα καταγραφής της τρέχουσας εβδομάδας και εκείνα που χρησιμοποίησε ο οδηγός κατά τις προηγούμενες 15 ημέρες (ή), μετά την 1η Ιανουαρίου 2008, της τρέχουσας ημέρας και των προηγούμενων 28 ημερών», άρθρο 15 του ανωτέρω κανονισμού] με ενιαία κύρωση για μια ενιαία παράβαση και όχι –όπως συνέβη στην προκειμένη περίπτωση– με περισσότερες κυρώσεις, για τα επιμέρους μικρότερα χρονικά διαστήματα που εντάσσονται στο σύνολο του χρονικού διαστήματος που προβλέπεται από τον νόμο.

Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα διοικητική αρχή επισήμανε ρητώς ότι «η υπό κρίση υπόθεση είναι πανομοιότυπη με [σελ. 5 του πρωτοτύπου] χιλιάδες διαφορές, που εκκρεμούν επί του παρόντος ενώπιον των δικαστηρίων ουσίας σε όλη την Ιταλία», και ζήτησε επίσης –αφ’ ης στιγμής αναδειχθούν οι εντόνως αντικρουόμενες απόψεις επί του θέματος– να εκδοθεί απόφαση επί της διαφοράς, η οποία θα αποτελεί δεδικασμένο για όμοιες ένδικες διαφορές.

- 2.- Αφού εξέθεσε, ως όφειλε, τον λόγο αναιρέσεως, το δικάζον δικαστήριο πρέπει να επισημάνει τα ακόλουθα.

Ο ΜΙ παρέβη το άρθρο 15, παράγραφος 7, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3821/1985, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 26 του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006.

Η εν λόγω διάταξη προβλέπει ότι «ο οδηγός πρέπει να είναι σε θέση να επιδεικνύει, όποτε αυτό του ζητηθεί από τους ελέγχοντες: i) τα φύλλα καταγραφής της τρέχουσας εβδομάδας και εκείνα που χρησιμοποίησε ο οδηγός κατά τις προηγούμενες 15 ημέρες· ii) την κάρτα οδηγού, αν διαθέτει· και iii) κάθε χειρόγραφη καταγραφή και εκτυπωμένο αντίγραφο που έχει γίνει κατά τη διάρκεια της τρέχουσας εβδομάδας και των προηγούμενων 15 ημερών [...]

Ωστόσο, μετά την 1η Ιανουαρίου 2008, οι χρονικές περίοδοι των σημείων i) και iii) καλύπτουν την τρέχουσα ημέρα και τις προηγούμενες 28 ημέρες».

Πάντως, λαμβανομένου υπόψη του ως άνω εκτεθέντος ρυθμιστικού πλαισίου αναφοράς, η επίλυση της επίδικης διαφοράς δεν νοείται να παρεκκλίνει από την ερμηνεία που θα δοθεί στην προεκτιθέμενη διάταξη.

[σελ. 6 του πρωτοτύπου]

Πράγματι, εάν η διάταξη αυτή ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει στον οδηγό ενιαία υποχρέωση, ήτοι την επίδειξη των φύλλων που αφορούν ορισμένο αριθμό εργάσιμων ημερών, και ότι αυτός οφείλει να επιδεικνύει στους ελέγχοντες όλα τα φύλλα καταγραφής, η παράβαση της διατάξεως μπορεί να θεωρηθεί ενιαία, ακριβώς διότι η υποχρέωση είναι ενιαία.

Τα ανωτέρω συνεπάγονται ότι η μη συμμόρφωση προς την ενιαία υποχρέωση έχει ως αποτέλεσμα τη διάπραξη ενιαίας παράβασης η οποία επισύρει ενιαία κύρωση, χωρίς σώρευση κυρώσεων, ανεξαρτήτως του αριθμού των επιμέρους δίσκων που ο οδηγός δεν είναι σε θέση να επιδείξει.

Εάν, αντιθέτως, η διάταξη ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά την τήρηση επιμέρους υποχρεώσεων, εν τωιαύτη περίπτωση θα είναι δυνατό να συνταχθούν τόσες πράξεις βεβαίωσης παράβασης όσες οι ημέρες (ή, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, οι χρονικές περίοδοι) για τις οποίες δεν υπήρξε συμμόρφωση προς την υποχρέωση επίδειξης.

Κατά τα λοιπά, το δικάζον δικαστήριο είχε την ευκαιρία να εξετάσει [απόφαση υπ' αριθ. 17073 της 3ης Αυγούστου 2007 του Cassazione civile, Sezione Lavoro (Ακυρωτικού Δικαστηρίου, πολιτικό τμήμα εργατικών διαφορών)] την τήρηση των υποχρεώσεων εκ μέρους επιχειρηματία, ο οποίος –κατά το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3821/1985– οφείλει να φυλάσσει τα φύλλα καταγραφής για διάστημα ενός τουλάχιστον έτους μετά τη χρησιμοποίησή τους.

[σελ. 7 του πρωτοτύπου]

Εντούτοις, η διαφορετική λειτουργία και ratio αυτής της τελευταίας διατάξεως δεν μπορεί αφ' εαυτής να συνεπάγεται ότι στην υπό κρίση υπόθεση, που διαφέρει, θα εκτιμηθεί ότι δεν τηρήθηκε ενιαία υποχρέωση η οποία επισύρει ενιαία κύρωση, ακόμη και αν από το γράμμα του ανωτέρω άρθρου 14, το οποίο προβλέπει επιβολή μιας κύρωσης για κάθε φύλλο που λείπει σε σχέση με τις ημέρες οδήγησης, μπορεί να συναχθεί, εξ αντιδιαστολής και ελλείψει ρητής

αναφοράς σε σχέση με αυτό το θέμα, το ενιαίο της συνολικής παράβασης και της κύρωσης που επισύρει η προβλεπόμενη στο ανωτέρω άρθρο 15 παράβαση.

Ωστόσο, σε αυτή την τελευταία ερμηνεία, θα μπορούσε να αντιταχθεί μια διαφορετική ερμηνεία, η οποία αποδίδει μεγαλύτερη προσοχή στο ενδεχόμενο καταστρατηγήσεως ή κατακερματισμού του ρυθμιστικού κανόνα [παραλειπόμενα] (στοιχεία της εθνικής διαδικασίας) ή ευθυγραμμίζεται, κατά κύριο λόγο, με ένα κριτήριο μεγαλύτερης αυστηρότητας.

Πράγματι, είναι γνωστή η απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Φεβρουαρίου 2012 στην υπόθεση C-210/10, η οποία εκδόθηκε κατόπιν αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως [παραλειπόμενα] που υπέβαλε ουγγρικό [δικαστήριο].

Κατά την εκδίκαση της διαφοράς αυτής που αφορούσε την αναλογικότητα της κύρωσης ακριβώς σε σχέση με παραβάσεις των κανόνων για τη χρησιμοποίηση ταχογράφου κρίθηκε ότι «[σ]υναφώς, το άρθρο 19, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού επιβάλλει στα κράτη μέλη να θεσπίζουν “κανόνες σχετικά με τις κυρώσεις που επιβάλλονται [σελ. 8 του πρωτοτύπου] για τις παραβιάσεις [...] [που] πρέπει να είναι αποτελεσματικές, αναλογικές, αποτρεπτικές και να μην εισάγουν διακρίσεις”».

Προφανώς, τούτο πρέπει να συνεπάγεται την επιβολή –από κάθε κράτος– κατάλληλων κυρώσεων προσαρμοσμένων, κατά περίπτωση, στο σύνολο του χρονικού διαστήματος (είκοσι οκτώ ημέρες) και όχι στις μεμονωμένες ημερήσιες παραβάσεις που ενδέχεται να σωρευτούν, με περαιτέρω συνέπεια –η οποία, παρεμπιπτόντως, έχει διαπιστωθεί και είναι ουσιώδης– να καθίσταται, μετά βεβαιότητας, αδύνατη η επιδίωξη του αποτρεπτικού αποτελέσματος της κύρωσης, μέσω της πρακτικής της επιβολής πλειόνων κυρώσεων που ενδεχομένως δεν είναι αναλογικές, εξ ορισμού, όσον αφορά τη συνολική έλλειψη συμμόρφωσης προς την υποχρέωση.

Δεδομένου ότι –κατά την εκτίμηση του δικάζοντος δικαστηρίου και βάσει των προεκτεθέντων– υφίσταται μια κατάσταση αντικειμενικής ερμηνευτικής αβεβαιότητας, είναι σκόπιμο να υποβληθεί αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ειδικά για να δοθεί απάντηση στο ακόλουθο ερώτημα:

«Πρέπει το άρθρο 15, [παράγραφος 7, του κανονισμού 3821/85] να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, όσον αφορά την ειδική περίπτωση οδηγού οχήματος, επιβάλλει ενιαία υποχρέωση που έχει ως αποτέλεσμα τη διάπραξη ενιαίας παράβασης η οποία επισύρει μία μόνον κύρωση ή μπορεί να συναχθεί ότι επιτρέπει τη σόρευση τόσων παραβάσεων και κυρώσεων όσες οι ημέρες για τις

οποίες δεν επιδείχθηκαν τα φύλλα καταγραφής του ταχογράφου [σελ. 9 του πρωτοτύπου] εντός του προβλεπόμενου χρονικού διαστήματος (“της τρέχουσας ημέρας και των προηγούμενων 28 ημερών”);»

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

το δικάζον δικαστήριο

[παραλειπόμενα] (παραπομπή στο δίκαιο της Ένωσης) αποφασίζει να διαβιβάσει τα έγγραφα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την έκδοση προδικαστικής απόφασεως σε σχέση με το ως άνω διαλαμβανόμενο ερώτημα:

[παραλειπόμενα] (παραπομπές στην αναστολή της εθνικής διαδικασίας)

Αποφασίσθηκε [παραλειπόμενα] στις 19 Σεπτεμβρίου 2019.

[παραλειπόμενα]